

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Nitkou, ve věci

žalobkyně: **T. T. P.**, nar. X
státní příslušnost Vietnam
t. č. X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2023, č. j. OAM-1240/BE-BE02-VL14-PS2-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

- 1. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím rozhodl, že žalobkyně bude nadále zajištěna v řízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a dále rozhodl, že podle § 46a odst. 5 téhož zákona je doba trvání zajištění stanovena do 5. 3. 2024.

Obsah žaloby

- 2. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou, v níž namítla, že napadené rozhodnutí vykazuje zejména ve vztahu k tvrzené nemožnosti žalobkyni uložit zvláštní opatření řadu nesrovnalostí, které vypovídají o tom, že žalovaný nezjistil skutkový stav úplně a správně.

Žalovaný vyzdvihává skutečnosti v neprospěch žalobkyně, především předchozí nelegální pobyt žalobkyně, avšak pouze stroze bez argumentace se vyjadřuje k tomu, že žalobkyně nemá v úmyslu nerespektovat orgány ČR. Žalobkyně tedy namítá, že žalovaný porušil ust. § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a 68 odst. 3 správního řádu, neboť nezjistil všechny rozhodné skutečnosti ve prospěch i neprospěch žalobkyně. A dále, že došlo k porušení čl. 8 LZPS a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech. Závěrem soudu navrhla, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání. Žalobkyně spolu s žalobou požádala o přiznání odkladného účinku podle § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a uvedl, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Popsal zde skutkový stav a zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k domněnce, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný dále uvedl, že dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu v přijímacím středisku nebo v ZZC, pokud nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, jestliže byla žádost podána v ZZC a existují oprávněné důvody se domnívat, že byla podána pouze s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv ji mohl podat dříve. Žalovaný dospěl k závěru, že z jednání žalobkyně je zřejmé, že v jejím případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Z postupu jmenované je zároveň podle žalovaného zřejmé, že by jejím propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a nelze v jejím případě předpokládat, že by žalobkyně své jednání změnila a respektovala by zvláštní opatření podle zákona o azylu, které by jí správní orgán uložil.
4. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Zjištění ze správního spisu

5. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně byla dne 5. 9. 2023 kontrolována cizineckou policií v areálu společnosti 3D-Lasertec s. r. o. v Domažlicích. Při kontrole nepředložila žádný cestovní doklad ani oprávnění k pobytu v ČR. Následujícího dne bylo s žalobkyní zahájeno řízení o správním vyhoštění a byla zajištěna za účelem správního vyhoštění. Dne 7. 9. 2023 pak požádala o mezinárodní ochranu.
6. V pohovoru v rámci řízení o správním vyhoštění dne 6. 9. 2023 uvedla, že z Vietnamu odcestovala letecky v roce 2019 do Číny a pak se přes různé státy dostala za pomoci převaděčů do Německa, kde chtěla pracovat a vydělat si peníze. Dále vypověděla, že do ČR přicestovala dne 3. 9. 2023 autem z Německa, protože zde chtěla pracovat. K dotazu, zda chce dobrovolně vycestovat do Vietnamu, uvedla, že nikoliv, chce jet do Německa, kde bydlela u hranic s Holandskem a kde pracovala u jedné krajanky, které hlídala děti.
7. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 19. 9. 2023 žalobkyně uvedla, že je rozvedená a ve Vietnamu má dvě dospělé dcery, její zdravotní stav je dobrý a nemá žádné zvláštní potřeby. Dále sdělila, že dne 20. 8. 2021 odletěla z Hanoje na Ukrajinu za účelem zaměstnání. Pracovala tam jako dělnice v oboru elektroinstalace. V červnu 2022

utekla kvůli válce na Ukrajině vlakem přes Slovensko do Německa, kde v Hamburku pracovala jako chůva. Poté dostala zprávu, že v ČR nějaká společnost potřebuje lidi na úklid, domluvila se s nimi a krajanka v Hamburku jí koupila jízdenku na vlak. Dne 3. 9. 2023 přijela do ČR, nejprve do Prahy a poté do Domažlic, kde měla schůzku v té společnosti, která hledala lidi na úklid. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že by si chtěla v ČR najít práci a vydělat si peníze pro sebe a svou rodinu ve Vietnamu.

8. V pohovoru v rámci řízení o mezinárodní ochraně dne 25. 9. 2023 uvedla, že ze země původu odcestovala dne 20. 8. 2021 letecky do Kyjeva s platným pasem a vízem za účelem zaměstnání. V Číně nebyla, při pohovoru na Policii ČR lhala, protože se bála, že se dostane do vazby. Na Ukrajině pracovala v oboru elektrotechniky v továrně až do června 2022. Z Ukrajiny jela vlakem přes Slovensko do Německa, kde pracovala až do 3. 9. 2023. Dále vypověděla, že do ČR přicestovala proto, že zde dostala nabídku k práci a v Německu si vydělala málo. Na otázku, jak se dozvěděla o možnosti požádat o mezinárodní ochranu, uvedla: „*Nevím, ale ten tlumočník, co tlumočil na policii, mi řekl, že pokud zde budu chtít být, tak musím napsat žádost o mezinárodní ochranu.*“ Jako důvod žádosti uvedla, že by zde chtěla zůstat a najít si práci. Závěrem potvrdila, že uvedla všechny důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu.

Posouzení žaloby soudem

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas podle § 46a odst. 7 zákona o azylu (napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 11. 1. 2024; žaloba byla odeslána dne 25. 1. 2024), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
10. Žaloba není důvodná.
11. Soud úvodem připomíná, že zajištěním cizince dochází k citelnému zásahu do jeho základního práva na osobní svobodu (srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci *John proti Řecku* ze dne 10. 5. 2007, stížnost č. 199/05, *Rusu proti Rakousku* ze dne 2. 10. 2008, stížnost č. 34082/02, *Rashed proti České republice* ze dne 27. 11. 2008, stížnost č. 298/07, a *Saadi proti Spojenému království* ze dne 29. 1. 2008, stížnost č. 13229/03), na něž odkazuje i čl. 52 odst. 3 ve spojení s čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, nebo ze dne 19. 7. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 12/19). Je proto přípustné jen za striktně definovaných podmínek. Zajištění musí vždy sledovat vymezený účel a lze k němu přistoupit pouze tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě efektivně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější, donucovací opatření.
12. Před vypořádáním žalobních námitek soud konstatuje, že obecná tvrzení o porušení některých ustanovení správního řádu, Úmluvy či Listiny (viz bod 5 shora), nepovažuje sama o sobě za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobním bodem je totiž podle rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, jen konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z něhož plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné (viz též usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Veden shora uvedenými specifickými východisky stran přezkumu zákonnosti rozhodnutí o zajištění cizinců však soud alespoň v obecnosti k těmto tvrzením konstatuje, že porušení zmiňovaných ustanovení správního řádu, Úmluvy a Listiny v napadeném rozhodnutí neshledal.

Podmínky pro zajištění žalobce byly naplněny

13. Při přezkumu rozhodnutí o zajištění ve správním soudnictví je soud povinen přezkoumat, zda je zajištění cizince oprávněné, včetně posouzení, zda zajištění sleduje svůj konkrétní účel. Pokud v okamžiku zajištění cizince nemůže být tohoto účelu dosaženo, resp. pokud během tohoto zajištění bude zjištěno, že účel zajištění nebude možné naplnit, jedná se o nezákonný zásah do osobní svobody cizince. Jak k tomu uvedl rozšířený senát v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, „*smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR. (...) O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit*“.
14. Žalobkyně byla zajištěna jako žadatel o mezinárodní ochranu. V tomto režimu platí, že zajištění může být nařízeno pouze v případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření (čl. 8 odst. 2 přijímací směrnice). Důvody zajištění jsou přitom explicitně uvedeny v čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice, a to v podobě taxativního výčtu následovně:
 - a) *za účelem zjištění nebo ověření jeho totožnosti nebo státní příslušnosti;*
 - b) *za účelem určení těch skutečností, na nichž je jeho žádost o mezinárodní ochranu založena a jež by bez zajištění žadatele nebylo možné získat, zejména v případě nebezpečí skrývání se žadatele;*
 - c) *během příslušného řízení za účelem rozhodnutí o právu žadatele na vstup na dané území;*
 - d) *je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení podle návratové směrnice za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečností, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení;*
 - e) *vyžaduje-li to ochrana národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku;*
 - f) *v souladu s článkem 28 nařízení Dublin III.*
15. Každý z uvedených důvodů plní poněkud jiný účel. Žalobkyně byla napadeným rozhodnutím zajištěna podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, resp. rozhodnuto o pokračování zajištění, podle něhož lze rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže *byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Aplikovaný důvod zajištění koresponduje s důvodem uvedeným v čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice.*
16. K výkladu tohoto důvodu zajištění se vyjádřil Soudní dvůr EU v usnesení ze dne 3. 6. 2021

ve věci J. A. proti Slovinsku, C-186/21 PPU, podle něhož tento důvod obsahuje dvě odlišné kumulativní podmínky. Jednak *podmínku zajištění žadatele za účelem vyhoštění a jednak podmínku existence přiměřených důvodů, založených na objektivních kritériích, domnívat se, že žadatel podal žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení*. Příkladem objektivního kritéria, kterého se orgány mohou dovolávat, je skutečnost, že žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení. Obdobně se k naplnění důvodů zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vyjádřil NSS např. v rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 288/2016-27, v němž uvedl, že jsou v daném ustanovení obsaženy tři podmínky, za kterých lze vydat rozhodnutí o zajištění. První podmínkou je podání žádosti až v zařízení pro zajištění cizinců, druhou je existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo jej pozdržet, a konečně třetí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany nebylo možno podat dříve. Tyto podmínky je přitom třeba splnit kumulativně (současně).

17. V případě žalobce byly shora uvedené podmínky vyplývající z přijímací směrnice a zákona o azylu splněny. Zaprvé, žalobkyně byla zajištěna za účelem správního vyhoštění rozhodnutím ze dne 6. 9. 2023 a žádost o mezinárodní ochranu podala až v zařízení pro zajištění cizinců.
18. U žalobkyně existují též objektivní okolnosti, na jejichž základě se lze domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána s úmyslem pozdržet či zmařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. V první řadě měla žalobkyně možnost přístupu k azylovému řízení již dříve, a to v Německu, kde, jak sama vypověděla, pracovala déle než rok jako chůva. K podání žádosti přistoupila až poté, co bylo rozhodnuto o jejím zajištění podle zákona o pobytu cizinců. Současně je nutno zohlednit, že žalobkyně opakovaně uváděla, že žádost o mezinárodní ochranu podala pouze z toho důvodu, že by chtěla pracovat v ČR a bylo jí řešeno, že když takovou žádost podá, bude moci na území ČR zůstat. Je tedy zjevné, že rozhodnutí o správním vyhoštění tomuto jejím cíli zjevně brání, a lze se proto oprávněně domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla prostředkem, jak takto vzniklou překážku budoucího pobytu na území ČR odstranit.
19. Soud má za to, že je též reálné naplnění účelu tohoto důvodu zajištění. Zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se již uloženému správnímu vyhoštění (typicky útekem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Aniž by tím byl jakkoliv předjímán výsledek řízení o mezinárodní ochraně, jedná se o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. Účelem § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je „zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu“ (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016-35, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017-31, nebo ze dne 31. 8. 2017, č. j. 1 Azs 243/2017-25).
20. I tato podmínka pro zajištění žalobkyně podle citovaného ustanovení zákona o azylu je naplněna. Žalobkynino zajištění efektivně naplní cíl spočívající v její dostupnosti pro výkon rozhodnutí o vyhoštění (v případě negativního výsledku řízení o žádosti o mezinárodní ochranu), přičemž současně zde nejsou na první pohled patrné překážky, které by bránily reálné možnosti navrácení žalobkyně do země původu.

Nebylo možno účinně uplatnit zvláštní opatření

21. Soud se dále k námitce žalobkyně zabýval též splněním dalšího předpokladu pro jeho zajištění, a to otázkou, zda nebylo možné účinně uplatnit zvláštní opatření jakožto mírnější alternativu vůči zajištění.
22. Bez ohledu na důvod zajištění se zvláštním opatřením podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Povaha obou zvláštních opatření osobní svobodu cizince neomezuje, a proto je-li důvodná hrozba jeho útěku či skrývání, jejich uložení zpravidla na místě nebude.
23. K aplikaci těchto ustanovení, jimiž je do zákona o azylu transponován čl. 8 odst. 2 a 4 přijímací směrnice (na které poukázal též žalobce), se vyslovil NSS např. v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, v němž uvedl, že „[p]okud jsou ... splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. (...) Přitom nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Zvláštní opatření lze proto považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky – bez fyzického zajištění žadatele. (...)“. Podle tohoto rozsudku je při zvažování zvláštních opatření na místě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. „Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince“. Volba zvláštních opatření je totiž v první řadě „vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat. Uložení zvláštního opatření musí být dostatečné k zabezpečení jeho účasti nejen v řízení ve věci mezinárodní ochrany, nýbrž rovněž pro případ výkonu rozhodnutí o vyhoštění, pokud by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně.“ Existují-li skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení či výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 10 Azs 244/2019-34).
24. Žalovaný na s. 2 napadeného rozhodnutí shrnul zjištění vyplývající z žalobkynina výsledku. Na jejich základě uzavřel, že v případě žalobkyně jsou dány důvody pro zajištění a současně, že z jednání žalobkyně plyne, že by mírnější donucovací opatření ve formě zvláštních opatření bylo nedostačující a neúčinné. Dále žalovaný uvedl, že žalobkyně přicestovala na území ČR z Německa, a to nelegálně bez víza či povolení k pobytu, přičemž si toho byla vědoma. A primárně řešila práci nikoli legalizaci svého pobytu. Žalovaný dále připomněl, že žalobkyně již více než rok žila zcela vědomě nelegálně v Německu, přičemž tato okolnost svědčí o tom, že žalobkyně nerespektuje právní řád.
25. Tyto závěry soud považuje za přezkoumatelné a zákonné.

26. Byť se žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí nevěnoval možnosti uložení zvláštních opatření koncentrovaně (na jednom místě) a nevyslovil se ani zvlášť k jednotlivým zvláštním opatřením přicházejícím v úvahu, lze z celého kontextu odůvodnění zjistit, jaká zjištění vedla žalovaného k závěru, že by v případě žalobkyně nebylo možno zvláštní opatření účinně uplatnit. Žalovaným popsané skutečnosti, které mají oporu ve správním spisu, totiž skutečně nasvědčující tomu, že by žalobkyně řízení či výkon rozhodnutí o správním vyhoštění mařila. Žalovaný v souladu se shora citovanou judikaturou popsal žalobkyninu osobní a rodinnou situaci, její vazby (resp. neexistenci vazeb) na území České republiky, hodnotil žalobkynino dosavadní chování (nelegální vstup na území a roční nelegální pobyt na území Německa). Soud se shoduje s žalovaným, že veškeré popsané okolnosti nezakládají rozumný předpoklad, že by žalobkyně v budoucnu se správními orgány spolupracovala, respektovala rozhodnutí o vyhoštění, ale naopak spíše nasvědčují tomu, že by žalobkyně mařila případný výkon správního vyhoštění (resp. by na území ČR mohla skrývat, či se přesunout do jiné členské země, jak již jednou učinila).
27. Z výše uvedených důvodů nebylo na místě žalobkyni zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu ukládat místo zajištění, a to v obou případech ze stejného důvodu, tudíž žalovaný neměl povinnost zabývat se zvlášť důvody, proč nepřistoupil na opatření podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, a zvlášť důvody, pro které nepřistoupil na opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

K návrhu na přiznání odkladného účinku

28. Závěrem soud uvádí, že nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku, neboť s nejvyšším urychlením rozhodl ve věci samé. Za takového stavu by bylo rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku nadbytečné. V tomto typu řízení je navíc přiznání odkladného účinku v zásadě vyloučeno, jelikož by se nejednalo o prozatímní procesní řešení, ale o řešení konečné, neboť by vedlo k ukončení žalobcova zajištění, čímž by byl popřen smysl následného rozhodování ve věci. Přiznání odkladného účinku by mělo shodné konečné účinky jako vyhovění žalobě.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

29. Soud s ohledem na shora uvedené nepovažuje žádnou z žalobních námitek za důvodnou. Nad rámec uplatněných námitek neshledal žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že napadené rozhodnutí je stíženo jinou vadou či nezákonností nenamítanou v žalobě. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. února 2024

Mgr. Petr Nitka, v. r.
samosoudce